

CHRISTY WILSON BEAM

MIRACOLE DIN CER

O fetiță, călătoria ei la Cer
și povestea ei uimitoare de vindecare

Traducere din limba engleză
de Mihaela Ivănuș

EDITURA FOR YOU
București, 2017

Prolog

„[E] a făcut lucruri mari și nepătrunse
și minuni fără de număr.“

CARTEA LUI IOV 9, 10*

Când ne-am hotărât să ne întemeiem o familie, eu și soțul meu ne-am rugat pentru minunile obișnuite: copii sănătoși, o casă liniștită, un model nou de SUV (cu sistem de aer condiționat care să funcționeze bine) și ca ploaia să cadă din belșug pe straturile cu flori, dar niciodată vinerea seara, când se transmit meciurile de fotbal. Nu așteptam nimic mai uimitor decât un apus de soare în zona unde locuiam, în nordul Texasului, și nimic mai divin decât să îmbătrânim împreună. Definiția noastră pentru Paradis era o bucată retrasă de teren la marginea orașului Burleson, în Texas, situat la sud de aglomerata metropolă Dallas-Fort Worth.

Eu și Kevin suntem persoane care merg la biserică, oameni credincioși. Am fost „copleșiți de binecuvântări“, așa cum spune un vechi cântec din Evanghelii, de „picături de

---

* Citatele biblice sunt preluate din ediția *Biblia sau Sfânta Scriptură*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1994. (n. red.)

milostenie ce cad în jurul nostru“, ca atunci când un copil se naște după ce o familie și-a pierdut orice speranță sau când pașii unor străini se încrucișează și o anumită atracție plecată din inimă le spune că sunt deja prieteni. Noi am crezut întotdeauna în miracole, cel puțin teoretic. „Prin Dumnezeu, toate lucrurile sunt posibile“, ni se spune; și, din când în când, aud despre câte ceva ce sfidează șansele și alungă temerile.

Acum am eu însămi un miracol în mâini.

Asistenta îmi întinde două pagini scoase la imprimantă, enumerând toate medicamentele ce i se administrau fiicei mele ultima dată când am adus-o la Spitalul pentru Copii din Boston – din momentul când mi-a spus că vrea să moară și să fie cu Iisus în Cer, unde nu există nicio durere.

– Acum trei ani? se miră asistenta, ridicând o sprânceană. Nu este o greșală?

Nu, nu este. Faptul că e imposibil nu mai contează.

– Deci, Annabel, spune asistenta, se pare că ai 12 ani acum.

Anna dă din cap cu entuziasm, fericită să aibă 12 ani, fericită să se afle în Boston, fericită să fie în viață. Asistenta îi indică să urce pe cântar.

– În timp ce eu notez temperatura, tensiunea, pulsul și greutatea, puteți, vă rog, să verificați astea? îmi spune asistenta, arătând spre foile de la imprimantă. Trebuie să verificați dacă sunt corecte, astfel încât să fac actualizarea pe computer. Marcați-le doar pe acelea pe care le ia încă.

Ochii mei parcurg lista.

Prevacid (lansoprazol), inhibitor al pompei de protoni; suplimente cu probiotice; polietilenglicol; Periactin (ciproheptadină), un antihistaminic cu agenți suplimentari anticolinergici, antiserotonergici și de anestezie locală...

E ca și cum te-ai uita la cicatricea chirurgicală de pe abdomenul Annei, doar o linie albă acum, unde a fost cusută și redeschisă, apoi cusută din nou.

◁ Miracole din Cer ▷

Neurontin (gabapentină), anticonvulsiv și analgezic; rifaximină, antibiotic semisintetic bazat pe rifamicină; augmentin (amoxicilină și acid clavulanic); tramadol clorhidrat pentru durere moderată până la severă...

Pentru o clipă, lista lungă se estompează în fața ochilor mei. Dumnezeu, prin ce a trecut corpul ei mic!

Hiosciamină, un alcaloid tropan și metabolit secundar; celexa (bromhidrat de citalopram), o serotonină selectivă, inhibitor al recaptării...

I-am zâmbit asistentei.

– Nu-l mai ia pe niciunul dintre acestea.

– Adică pe niciunul dintre acestea? Întreabă ea, indicând prima coloană cu un pix.

– Nu, mă refer la toate.

Ridic ambele pagini și continui:

– Nu mai ia nimic.

– Oho! Bine.

Asistenta studiază lista.

– E chiar... măi... E chiar...

Un miracol.

Nu rostește asta, dar e în regulă. Oamenii se simt, în general, mai bine dacă numesc lucrurile mici „coincidență“ ori „întâmplare fericită“ sau „noroc chior“. Medicii folosesc expresii cum ar fi „remisie spontană“ pentru a explica lucrurile inexplicabile.

Cu ceva timp în urmă, am făcut alegerea conștientă de a folosi cuvântul ce începe cu litera „m“. N-am văzut întotdeauna mâna lui Dumnezeu în firele încurcate ale vieții mele, dar acum o văd. El a fost acolo la începutul nostru și de fiecare dată când lumea noastră s-a destrămat. El e cu noi acum și în viitorul necunoscut.

Stând în lumina pe care El ne-a dat-o tuturor, în lumina a tot ceea ce s-a întâmplat, nu pot să *nu* îți spun povestea noastră.

1

„De aceea înălțimea lui întrecuse pe toți arborii câmpului și avea pe dânsul mulți lăstari și ramurile lui se înmulțiseră; lăstarii lui se făcuseră înalți, pentru că avuseseră apă multă la creșterea lor.“

IEZECHIEL 31, 5

I mensul plop din pășunea pentru vaci împrejmuită, de dincolo de aleea noastră de pietriș, era o minune naturală, unul dintre acei copaci falnici pe care „numai Dumnezeu îi poate face“. Stai o clipă și gândește-te la căldura arzătoare și la viermii de lemn flămânzi, la înghețurile ce se întâmplă o dată la câțiva ani și la tornadele de vară ce bat în mod obișnuit în partea centrală a statului Texas, vârtejuri provenite de la uraganele din Golf. Timp de o sută de ani sau mai mult, acest plop a oferit sălaș păsărilor, păianjenilor și veverițelor și a privit peste câmpurile semănate și recoltate din jur. A stat ca o santinelă pe măsură ce drumuri au trecut printre stejarii vechi și case au fost construite pe terenurile agricole.

Acest gigant chel cu frunze rare, în formă de inimă, ridică o cupolă de crengi uscate la 30 m în aer. La baza copacului, lăstari cresc din tufăriș. Rădăcini groase, puternice îl ancorează în pământ. Circumferința trunchiului este atât de mare, încât nu

◁ Miracole din Cer ▷

poate fi cuprins de brațele unei singure persoane, dar cu trei ani în urmă eu și Kevin am fi putut să-l cuprindem dacă ne-am fi luat de mână cu fiicele noastre: Abigail, în vârstă de 11 ani, Annabel, de 9 ani, și Adelynn, de 7 ani. Și acesta este, de fapt, modul în care abordam aspectele dificile din viața noastră de familie: când se ivea ceva ce era prea mare pentru a fi cuprins de brațele unei singure persoane, eu și Kevin și fetele trebuia doar să apelăm unul la celălalt.

La aproximativ 10 metri de la sol, plopul întindea în exterior două ramuri masive, ca niște brațe deschise. O ramură forma o punte largă către copacii mai mici din umbra umbrărită, dar cealaltă ramură se rupsese și era culcată la pământ. O pală de vânt puternică, într-o furtună de mult trecută, a smuls-o, probabil, și a aruncat-o la pământ. A căzut prin ramurile tinere de mai jos și a aterizat greoi, lăsând urme pe sol. Sus, pe trunchiul mare al copacului, a apărut un fel de portal: o deschidere de cam 1,20 m înălțime și 90 cm lățime. De jos, semăna cu mâna ușor strânsă a unui om bătrân.

Biblia vorbește despre cum Dumnezeu pregătește un pește mare pentru a-l înghiți pe Iona și a-l trece dincolo de o mare furioasă. Te-ai putea întreba dacă El a început pregătirea aceluia copac înalt înainte ca vreunul dintre noi să se nască. Ți-ai putea imagina cum Dumnezeu șoptește în inima plopului „Înalță-te!”. Și acesta a făcut întocmai.

Decenii au venit și au plecat, iar copacul și-a păstrat secretul.

◁ ▷

În 2002, anul în care s-a născut Annabel, eu și Kevin am cumpărat cei treizeci de acri ce înconjoară dumbrava cu plopul și am început construcția unei case. Abbie a fost un copil năzdrăvan; Adelynn a fost foarte liniștită. Eram cufundată în jongleria plină de bucurie ce are loc atunci când „fătul” devine „copil”. Kevin tocmai se alăturase unei echipe pasionate de medici de la clinica veterinară Alvarado, unde tratau animale mari

◁ II ▷

și mici – de la vaci până la papagali și chiar un cangur, într-o ocazie de neuitat. El iubește toate creaturile care intră pe ușă și pe proprietarii lor, iar din când în când vine acasă cu câte un pui răătăcit sau abuzat: Trinity, Shadow, Cypress cel cu blană albă, River cel inteligent, Arnold cel cu părul sărmos și dragul de Jack, jumătate pinscher pitic, jumătate gladiator, care a preluat sarcina de a o păzi pe Annabel ori de câte ori era bolnavă.

Când ne-am mutat în noua noastră casă, Kevin gândea „Contează locul, locul, locul“. Eu gândeam „Contează zona unde se află școala, bona, biroul pediatrului“. El se gândea la o afacere de familie, eu mă gândeam la afacerea care este familia – motiv pentru care facem o echipă bună. Ajungem rapid în 2011, când niciunul dintre noi nu și-a imaginat că viața noastră va gravita în jurul camerelor de Urgență ale spitalului și al cabinetelor de specialiști în boli rare. Intubații, tomografii, biopsii și analize de sânge – iată lucruri ce par inevitabile pentru bunicii noștri în vârstă, dar pentru un copil? De neconceput! Eu și Kevin ne planificaserăm o viață fericită în gospodăria noastră pitorească, cu copiii noștri perfecți, care se jucau de-a v-ați ascunselea printre stejarii vechi, legănându-se de ramurile robuste ale plopului și jucându-se de-a gospodinele într-o cazemată solidă construită într-un copac.

În special plopul înalt prilejuia adevărate aventuri robinsoniene: era sală de gimnastică și junglă, castel de basm și teren pentru safari cu animale sălbatice, toate laolaltă. Abbie și o prietenă creaseră un spalier între unul dintre copacii vecini mai mici și acest pod natural, unde stăteau și supravegheau lumea și își imaginau tot felul de lucruri, apoi se întorceau cu un minunat cuib de pasăre, ce fusese lăsat liber odată cu venirea iernii. Această comoară uimitoare le fascina pe Annabel și pe Adelynn, dar Adelynn era prea mică pentru a se cățăra în copaci, iar Annabel nu se simțea destul de bine pentru a merge afară și a se juca.

◁ Miracole din Cer ▷

– S-ar putea ca medicamentele să-i provoace durerile de cap, i-am spus lui Kevin. Dar dacă întrerupem administrarea lor, nu riscăm o altă ocluzie intestinală?

– Hai să nu ne creăm probleme suplimentare, a zis el. Săptămâna asta oricum merge la controlul periodic, în Boston. Dacă se întâmplă ceva, vor descoperi.

Plecând cu avionul din Dallas-Fort Worth, eu și Anna am lăsat în urmă orașul și suburbiile cochete de dedesubt. Traficul aglomerat s-a transformat într-un furnicar. Fermele și câmpurile petroliere se întindeau ca un mozaic. Annabel își odihnea fruntea pe hubloul avionului și privea cum totul dispare sub nori, cu gândurile departe, cu ochii tulburi din cauza durerii familiare provocate de migrena persistentă. Făcuse această călătorie de suficiente ori pentru a ști că îi poate fermeca pe însoțitorii de zbor pentru un Sprite suplimentar, cu zâmbetul și firea ei dulce. Știa, de asemenea, ce o așteaptă la Spitalul pentru Copii din Boston: zile întregi de examinări fizice, analize de sânge și scanări, teste invazive... Toate o lăsau epuizată și frustrată.

– Este doar o zi, i-am amintit. Ne vom întoarce repede acasă și-apoi uite așa – am pocnit din degete – va veni Crăciunul.

Schimbându-și imediat dispoziția, Annabel a clătinat din cap fericită și mi-a așezat brațul în jurul umerilor ei, iar eu mi-am plimbat degetul mare pe clavicula ei, aproape de locul unde era plasat un cateter central introdus periferic pentru a-i oferi nutriție parenterală direct în fluxul sanguin în timpul episoadelor groaznice când pseudo-obstrucția intestinală provocată de tulburarea de motilitate împiedica micul ei trup să proceseze normal alimentele și chiar apa. În termeni simpli, tulburarea de motilitate ce duce la pseudo-obstrucția intestinală survine atunci când în intestine lucrurile nu se mișcă în mod normal de la punctul A în punctul B. Uneori, acest lucru este legat de nervi, alteori, de mușchi; problema specifică a Annabelei afecta capacitatea nervilor de a se activa în același timp. Crizele

se manifestă și acționează adesea foarte asemănător cu obstrucția intestinală. De unde și denumirea de „pseudo-obstrucție“.

Timp de patru ani, ne-am confruntat cu realitățile brutale din spatele acestui întreg vocabular clinic. Ne-am luptat mult și greu, în primul rând pentru a ajunge la acest diagnostic devastator, apoi pentru a găsi un gen de speranță și ajutor semnificativ pentru Anna noastră. Am ajuns în cele din urmă la dr. Samuel Nurko, directorul Centrului pentru Tulburări de Motilitate și Funcționare Gastrointestinală de la Spitalul pentru Copii din Boston și profesor asociat de pediatrie la Harvard Medical School. El este unul dintre experții mondiali în pseudo-obstrucție provocată de tulburări de motilitate, dar Anna și ceilalți pacienți ai săi îl iubesc pentru zâmbetul lui larg și cravatele lui colorate cu Elmo. Este o plută de supraviețuire. Ne agățam de el, deși cheltuielile de tratament și de călătorie ne sărăceau. Această călătorie fusese finanțată prin vânzarea camionetei de lux a lui Kevin, pe care scria „Uite, mamă, sunt doctor de animale în Texas!“, la care plătise cu mare mândrie ultima rată cu câțiva ani mai devreme.

Calitatea vieții este dificil de menținut pentru copiii cu această periculoasă tulburare cronică; eram disperați să găsim ceva pentru a-i ușura durerea Annei și pentru a-i asigura, atât cât se putea, o viață normală. Dr. Nurko era unul dintre cei câțiva medici din Statele Unite care puteau să prescrie cispriidă, medicament ce a fost scos oficial de pe piață din cauza posibilelor efecte negative asupra inimii și ficatului. Excursiile regulate la Boston erau o parte imperativă în actul de echilibrare între diferite riscuri clinice și efectele pozitive.

Kevin poate înțelege jargonul medical și substratul științific din spatele acestei afecțiuni. Eu am tendința de a lua lucrurile mai personal. Ca mamă, cum aș putea să nu o fac? Gândește-te și tu la prioritățile îngrijirii unui copil atunci când te concentrezi asupra necesităților fundamentale ale vieții.

Te îngrijorezi în privința lucrurilor pe care le bagă în gură și monitorizezi ce iese; acestea sunt componentele de bază ale bunăstării copilului. Pentru a trăi, corpul trebuie să proceseze în mod corespunzător trei lucruri: aerul, sângele și alimentele. Două din trei nu e suficient. În vreme ce funcționarea defectuoasă a primelor două te-ar omorî rapid, funcționarea defectuoasă a celui de-al treilea înseamnă o agonie lentă.

Atunci când corpul ți se blochează în mod serios din cauza unei disfuncții în sistemul de procesare a alimentelor, orice ajutor medical disponibil pentru tine este umilitor în cel mai bun caz și, în cel mai rău, constituie un asalt de neconceput asupra bunăstării tale fizice și emoționale. Annabel a parcurs un drum lung spre sfârșitul acestui spectru. Acest dragon groaznic o mușcase chiar de abdomen și era neobosit, iar eu și Kevin nu puteam ucide dragonul pentru ea – și asta ne rupea sufletul.

Cu toată durerea și invazia, cu toate luptele de a ține pasul la școală și de a le ajunge din urmă pe surorile ei, Annabel afișa un fel de resemnare demnă, pe care o pot descrie doar ca pe un har uimitor. În primii doi ani, primind vești proaste și eșecuri unul după altul, eu și Kevin am ajuns să avem pielea tăbăcită, primind ultima rundă de rezultate ale testelor ca o pereche de tatu sceptici. Însă Annabel era optimistă în privința noilor protocoale de tratament și meditativă în privința acelor care nu dădeau rezultat. A îndurat cu stoicism acele, tuburile și electrozii și a făcut tot ceea ce a putut pentru a coopera ca un pacient model în 99% din timp. Radia pace și bucurie, un magnet pentru bunăta-tea plină de iubire. Eram înconjurați de un cerc strâns de prieteni și de familie, care găteau prăjituri și se rugau și făceau sacrificii pentru noi, venind imediat ca să aibă grijă de Abbie și Adelynn.

La aeroportul din Boston am fost întâmpinați de bunii noștri prieteni Beth și Steve Harris, care nu ne-au lăsat nicio-dată să ajungem în aeroport și să înfruntăm orașul singure. Am intrat inițial în legătură cu ei prin soția pastorului care ne-a

căsătorit pe mine și pe Kevin. Se rugase pentru familia noastră și pentru luptele Annei și, când a auzit că mergem la Boston, a apelat la bunii ei prieteni Beth și Steve, care niciodată nu ne-au lăsat să ajungem la aeroport fără ca cineva să ne întâmpine și să ne ducă la hotel cu mașina.

Beth a luat-o pe Annabel în brațe și ne-am îndreptat spre ieșirea pasagerilor.

– Sunteți pregătiți pentru Crăciun? ne-a întrebat Beth.

– Nu vom face nimic deosebit anul acesta, i-am spus.

Doar ceva în familie.

Nu era chiar așa, desigur. Sărbătorile familiei Beam sunt destul de pline cu vizite: înainte de Crăciun stăm cu părinții mei (Maw Maw și Paw Paw) în Wichita Falls, petrecem Ajunul Crăciunului cu părinții lui Kevin (Gran Jan și P Paw) în Houston, iar de Anul Nou mergem la Nonny, bunica lui Kevin, în apartamentul ei situat la malul mării, în Corpus Christi.

– Ei bine, sună distractiv, nu-i așa? a comentat Beth.

– În mod clar va fi așa, a declarat Annabel.

Naviga abil pe scara rulantă, cu micul ei rucsac, un vechi călător.

Am prins-o de cot și i-am spus:

– Anna, scumpo, oprește-te o secundă și pune-ți haina pe tine înainte de a ieși.

Purta un tricou roz cu un fluture sclipitor și o jachetă cu mâneci scurte, cu fermoar în față – ceea ce considera ea la modă în acel moment –, deci ținuta perfectă pentru o zi însorită de decembrie în Dallas-Fort Worth, dar nu și pentru Boston. Când s-a oprit pentru a-și pune jacheta groasă, am observat că, în timpul zborului, tricoul cu fluture se întinsese peste burtica umflată. Am avut o senzație neplăcută în ceafă.

Am ajuns la mașină și am schimbat o nouă rundă de îmbrățișări calde cu Steve.

◁ Miracole din Cer ▷

– Cât timp stați de data asta? a vrut el să știe. Aveți timp să luăm împreună cina în oraș?

Steve și Beth erau tovarăși de cină perfecți, cunoscând meniul limitat al Annei – atunci când putea să mănânce alimente solide.

– Stăm doar până mâine, i-am răspuns. Consult de rutină, analize de sânge și EKG pentru a ne asigura că medicamentele nu îi afectează inima. Rapid.

Am făcut un gest degajat cu mâna.

– Intrăm pe o ușă și ieșim pe cealaltă...

Nu permiteam ca vreo altă posibilitate să arunce o umbră asupra noastră. Nu de data asta, pentru că acesta era planul, iar Kevin și fetele ne așteptau să venim acasă – *Hai, Doamne, e Crăciunul!*

Cred că dragonul nostru nu a primit această notificare.

– Annabel trebuie să fie internată, mi s-a spus în dimineața următoare. Nu ne place ceea ce constatăm. Trebuie să vedem ce se întâmplă în tractul digestiv. E palidă, abdomenul este foarte dilatat, iar migrena constituie o altă problemă deranjantă.

– Înțeleg că este nevoie de teste suplimentare, am spus cu atenție. Ideea e că a stat în spital o mare parte din ultimii doi ani – *foarte mult* – și rezistă, dar va fi distrusă. Iar săptămâna trecută s-a simțit normal – în fine, orice ar însemna normal pentru ea... Cât de bine se poate. A simțit durerea cronică, dar a mâncat și a băut, iar sistemul ei părea să funcționeze relativ bine. Acesta trebuia să fie un control de rutină. Vă rog, dacă tratați problema acută, faceți ceva în privința durerii și apoi lăsați-o să plece; îi putem urmări starea cu ajutorul dr. Siddiqui, din Austin. El a fost instruit de către dr. Nurko, ei colaborează foarte strâns. Iar aproape de casă îl avem pe dr. Moses, minunatul nostru pediatru; el are grijă de Anna încă de când era bebeluș.

Am încercat din greu să nu pară că îl implor. Dar îl imploram. Îl imploram pe acest medic, Îl imploram și pe

Dumnezeu – l-aș fi implorat și pe Moș Crăciunul din colțul străzii dacă ar fi ajutat la ceva.

– O internează, i-am spus lui Kevin la telefon în acea seară.

L-am auzit cum oftează profund la celălalt capăt al liniei. Știa procedura la fel de bine ca mine – ca și Annabel. Începea cu NPO, *non per os*, ceea ce înseamnă fără nimic de mâncare sau de băut. Era pusă pe perfuzii pentru rehidratare și pentru a le permite intestinelor să se odihnească. Urmau pregătirile pentru testarea gastrointestinală superioară și inferioară invazivă, clisma cu bariu și colonoscopia, pentru a ne asigura că nu va avea loc o altă obstrucție periculoasă.

– Care este nivelul ei de durere? m-a întrebat Kevin.

– Ea spune șase sau șapte, dar știi cât de mult suportă. Întotdeauna spune mai puțin.

– Cum se simte?

– Nu prea bine, i-am zis. N-am văzut-o niciodată astfel, Kevin. Privește fix la televizor, nu se ridică să se uite pe fereastră sau să se ducă în camera de joacă, nu vorbește cu nimeni...

– Mami, a scâncit Annabel, pot să primesc o pernă electrică pentru burtică?

– Sigur, fată dulce.

I-am dat telefonul meu mobil.

– Uite, vorbește cu tata cât dau o fugă până la camera asistentelor ca să ți-o aduc. Va fi mai rapid decât dacă sunăm la sonerie.

Până când m-am întors cu perna electrică, tatăl ei o făcuse deja să chicotească puțin. Era încă moleșită, dar inima mea s-a bucurat la sunetul râsului ei ușor. I-am pus perna, iar ea mi-a dat celularul.

– Ar trebui să închid acum, i-am spus lui Kevin. Trebuie să ajungi devreme la serviciu în dimineața asta.

– Va fi bine, iubito, mi-a zis el, dar îmi dădeam seama că nu crede asta mai mult decât o făceam eu. Te iubesc, Christy.